

[Statsministeren]

gender er overenskomststof og er overladt til arbejdsmarkedets parter. Jeg tror, vi skal være meget varsomme og passe vældigt på med ikke at forstyrre det system, som jo da i reglen arbejder så udmærket.

Må jeg sige til fru Tove Lindbo Larsen, at det ikke er så mærkeligt, at der nu om stunder i en handlingsplan for ligestilling ikke er så mange bidrag fra Industriministeriet. Det har sin forklaring i, at hvor Industriministeriet i gamle dage havde meget at gøre med alle erhvervsuddannelserne, så er der praktisk talt ikke noget tilbage nu, undtagen vist maskinister og måske styrmænd. Alle de uddannelser, som har med erhvervslivet at gøre, varetages i dag af enten Undervisningsministeriet eller Arbejdsministeriet.

Jeg er enig med fru Jytte Andersen i, at regeringen har en særlig forpligtelse som offentlig arbejdsgiver, når det drejer sig om ligestillingsspørgsmålene. Jeg kommer til at tænke på, at der et sted i handlingsplanen står følgende: »DSB vil opfordre kvalificerede kvinder til at søge leder- og chefstillinger.«

Da jeg læste den bemærkning, studsede jeg en lille smule. I går eller i forgårs læste jeg i en avis, at der var nogle banker og sparekasser, som havde konstateret, at ca. 70 pct. af deres elever i år var piger. Og så var der en udtalelse af bank- og sparekassefolk, som gik på, at det var de evig glade for; de vil gerne have pigerne, fordi de har erfaring for, at pigerne er dygtige, gode medarbejdere. Men, sagde så pengeinstitutfolkene, det er vores erfaring, at der ikke er så mange piger, som senere søger leder- og chefstillinger. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, det kan jeg ikke dømme om, men jeg synes, det er værd at hæfte sig ved.

Jeg er ikke i tvivl om, at kvinder ofte forbigås, men jeg tror også, det er rigtigt, at kvinder endnu ikke er helt så pågående og ambitiøse eller aggressive som mændene, når det drejer sig om at søge advancement. Det er også et spørgsmål om holdningsændring, og ofte er det måske begrundet med, at kvinderne, fordi de har opgaverne i forhold til børn osv., har svært ved at frigøre det overskud af kraft, som skal til, hvis man vil bestride en lederstilling.

Men jeg tror, der er et samfundsproblem forbundet med, at kvinder formentlig endnu ikke er så offensive i at søge advancement,

chefstillinger, lederstillinger, som mændene. Det er måske et holdningsmæssigt eller psykisk præget problem, som vi også skal være opmærksom på. Vi skal opfordre til, vi skal inspirere til, at flere kvinder søger ledende stillinger, og det skal nok komme, for nu er det begyndt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) *Forespørgsel nr. F 14:*

Forespørgsel til statsministeren:

»Hvilke konkrete initiativer agter regeringen at tage på baggrund af den handlingsplan for ligestilling mellem kvinder og mænd, som Folketinget og kvindekonferencen i Nairobi opfordrede regeringen til at fremlægge?«

Af Helle Degn (S) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 4/12 86. Fremme af forespørgslen vedtaget 11/12 86).

Begrundelse

Helle Degn (S):

Forespørgslen til statsministeren er stillet for at give Folketinget lejlighed til på baggrund af statsministerens redegørelse at træffe beslutning om, på hvilken måde handlingsplanarbejdet skal følges op.

Som det har kunnet høres under redegørelsesdebatten, er der bred interesse for at nå nogle resultater i retning af mere lige vilkår for kvinder og mænd, både nationalt og internationalt. Derfor vil det selvfølgelig være af interesse at høre lidt nærmere om, hvad det er, statsministeren forestiller sig der skal ske af opfølgning, ud over det han allerede under redegørelsesdebatten har sagt om, at hvert enkelt ministerium nu skal være forpligtet til at følge arbejdet.

Men statsministeren var også inde på, at amter og kommuner naturligvis skulle inddrages. Dette vil forespørgslen give statsministeren anledning til at uddybe lidt nærmere for Folketinget.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Schlüter):